

DANIELLE PAIGE

DOROTHY TREBUIE

SĂ MOARĂ!

Prima carte a seriei

ELIBERAREA ȚINUTULUI OZ

Traducere din limba engleză

ANCA ZAHARIA

CORINT
BOOKS

—2018—

PATRU

Eu și Star am mers și am tot mers, urmând drumul, iar când mi s-a părut că șobolănița era prea obosită, am luat-o și mi-am pus-o pe umăr, unde s-a ghemuit răbdătoare, privind în zare. Știa și ea, la fel de bine ca mine, că eram foarte departe de casă.

În ciuda prăbușirii în Ținutul Oz, corpul meu era surprinzător de lipsit de vânătăi, dureri și suferințe. De fapt, mă simțeam destul de bine. Durerea de cap pe care o avusesem după ce aterizasem aici dispăruse, iar de acum mă simțeam plină de energie.

Sperasem că locul avea să prindă viață pe măsură ce urma să mă îndepărtez de hău. Încă mai nădăjduiam să zăresc, din clipă-n clipă, un pom în care creșteau acadele sau un grup de munchkinezi voioși veniți să-mi ureze bun venit – sau *orice* chestie plină de voioșie, de fapt. Dar, pe măsură ce mergeam și tot mergeam pe drumul pavat cu cărămizi galbene, peisajul rămânea la fel de macabru și dezolant ca înainte, totul fiind, în continuare, învăluit în strania lumină albăstruie care îmi amintea de aceea emisă de un televizor pe care o zărești prin crăpătura de sub o ușă închisă.

Nu erau păsări care să cânte. Singurele semne de viață veneau de la corbii uriași care coborau uneori în picaj prin văzduh, făcându-mă să tresar ori de câte ori mai scoteau câte un croncănit.

Nu se zărea niciun copac, dar aerul mirosea, oarecum, a frunze arse.

După o vreme, locul câmpurilor cu iarbă veștedă, murdară aflate de o parte și de alta a drumului a fost luat de lanuri de porumb. În care creșteau plante cu tulpini cât mine de înalte. Desigur, eu, una, eram obișnuită cu lanurile de porumb din Kansas, dar acestea erau diferite, căci toți știuleții erau negri și lucioși ca păcura, de parc-ar fi fost înmuiați în smoală. Sau ca și cum viața fusese smulsă din ei și ceva mort și diabolic fusese pompat în loc.

Curioasă, m-am întins să desprind unul de pe tulpină. Înainte să apuc să îl ating însă, o viță neagră a răsărit din pământ și s-a încolăcit pe brațul meu ca un bici, strângându-mă tare. Mă ardea! Am scos un țipăt și m-am descleștat din strânsoarea ei, reușind să mă eliberez, apoi m-am retras într-un punct din mijlocul drumului unde speram să fiu în siguranță. Mi-am propus să nu mai trag de nimic altceva de atunci încolo. De bună seamă, acesta nu era deloc Ținutul Oz cel din carte! Acela străbătut de Dorothy și de Toto!

Dar era, totuși, Ținutul Oz, nu-i așa? Băiatul așa îl numise, iar faptul că mergeam pe un drum pavat cu cărămizi galbene era de ajuns să mă convingă că nu mă aflam nici în Canada, nici în Argentina. Doar că nu aveam idee ce avea *acest* Ținut Oz în comun cu acela din povestea pe care o știam eu. Ar fi fost bine dacă salvatorul meu mi-ar mai fi oferit niște informații în plus.

Dar poate că o făcuse! Dintr-odată, mi-am amintit ce spusese înainte să dispară în hău: „Să nu cumva să faci aceleași greșeli pe care le-a făcut ea!”

Era, oare, posibil, ca el să fi vorbit despre Dorothy Gale însăși, eroina romanului? „Tot în acest loc a început totul și pentru ea”, așa îmi spusese el. La ce altceva s-ar fi putut referi?

Și care or fi fost, oare, „greșelile” pe care le făcuse ea?

M-am mai gândit puțin la asta. Dacă Dorothy fusese cu adevărat aici, așa cum spunea și cartea, dar ceva fusese cu totul altfel, diferit față de acele descrieri care ne erau cunoscute nouă? Habar n-aveam ce: poate că vrăjitoarea o omorâse pe față, nu invers? Dacă așa se petrecuseră lucrurile, această variantă deprimantă a tărâmului de basm părea suficient de diabolică, încât să fie rezultatul.

Era o idee ciudată – atât de ciudată, încât am simțit cum îmi revenea durerea de cap în timp ce încercam să mă obișnuiesc cu ea –, dar dacă Dorothy chiar distrusese totul și cineva hotărâse să aducă aici o altă față din Kansas, pentru a lua totul de la capăt?

Am ridicat din umeri. Eu, una, aveam și-așa destule probleme în Kansas, la mine acasă.

De ce nu putusem să fiu dusă într-un regat imaginar unde nimic să nu fie în neregulă – unde să fi putut sta și eu picior peste picior, bucurându-mă de o vacanță frumoasă, relaxantă? Mi-am stors creierii, încercând să-mi dau seama dacă existau *astfel* de cărți sau filme, și mi-am dat seama că nu prea erau.

Ei bine, un lucru era sigur – nu aveam o pereche de pantofi magici care să mă ducă acasă.

Și chiar dacă aș fi putut să-mi pocnesc călcâiele și să ajung înapoi în Kansas, de unde pornisem, nu aș fi făcut-o. Acest loc o fi fost el întunecat și înspăimântător, și, desigur, arăta cam... demonic, dar era, totuși, ceva nou și diferit. Acum aveam nevoie doar de cineva care să-mi spună ce se întâmplase, de fapt.

Așa că am simțit, pur și simplu, cum îmi sare inima din piept când drumul a început să coboare spre o vâlcea care cotea, în

depărtare, la dreapta, spre mai multe clădiri presărate la picioarele unui deal.

Acela era un oraș! Cu siguranță, existau și oameni care locuiau acolo și pe care, dacă i-aș întâlni, i-aș face să-mi dea răspunsurile pe care le doream.

Pe când mă îndreptam spre el însă, am început să îmi dau seama că speranța mea de a întâlni vreo ființă omenească era posibil să nu se împlinească pe cât de curând mă așteptam. Clădirile aliniate în jurul unei străvechi și dărăpănate piațete pavate cu piatră aveau tot soiul de crăpături și căzuseră aproape în ruină, fiind acoperite de iederă care părea că nu fusese niciodată tăiată de cineva. Pe fațadele unora dintre case fuseseră pictate cu spray-ul niște graffiti care înfățișau o față verde furioasă, încruntată.

Întreaga zonă arăta în acel mod specific locurilor care au fost abandonate încetul cu încetul, precum orașul aflat la vreo câțiva kilometri depărtare de Flat Hill, din care toată lumea plecase după ce fusese închisă fabrica unde se făceau flori de plastic.

— Bună! am strigat când am ajuns la clădirile care înconjurau ca un inel piața orașului.

Niciun răspuns!

De aici, de aproape, era clar că locul fusese cândva, tare demult, nespus de drăguț. Chiar și așa, pustiit, era ceva nespus de vesel și pitoresc în felul în care casele – toate de diferite înălțimi – fuseseră construite atât de aproape, încât, practic, erau stivuite una peste cealaltă, ca și cum spațiul personal nu ar fi fost ceva de care să le pese prea mult locuitorilor. Și chiar dacă acum deveneau, puțin câte puțin, niște ruine, încă se vedea că toate fuseseră frumos clădite, cu acoperișuri-cupolă și ferestre rotunde cu obloane de lemn ornate cu grilaje din metal frumos strunjit.

Am fost nevoită să mă aplec un pic pentru a putea să trag cu ochiul pe fereastra cea mai apropiată, care abia dacă-mi ajungea până la bărbie. Înăuntru se zărea o masă așezată pentru cinci persoane, cu mâncare mucegăită pe fiecare farfurie, ca și cum oricine va fi locuit cândva acolo ar fi plecat dintr-odată, chiar în mijlocul cinei.

— Le-ar prinde bine niște munchkinezi pe aici, nu? am întrebat-o pe Star, care nu se mișcase din locul unde se cuibărise pe umărul meu.

N-a făcut decât să se uite tristă la mine, neobosindu-se nici măcar să îmi chițâie vreun răspuns.

Când am pășit în piață însă, am sărit înapoi, surprinsă. Cineva îmi zâmbea, victorios. Apoi mi-am dat seama că nu era deloc o *persoană*. Era o statuie din marmură și era primul lucru pe care îl vedeam în oraș care nu era nici murdar, nici sfârâmat. De fapt, marmura era atât de albă, încât strălucea – totul, cu excepția pantofilor argintii strălucitori din picioarele celei pe care o înfățișa.

Desigur, am recunoscut-o imediat! Cu fața ei blândă, zâmbitoare, cu rochia ei elegantă din pânză cadrilată și codițele frumos împletite, nu aveam cum să o confund: era Dorothy.

Placa de argint de pe pedestal o confirma: „Aici este înfățișată Dorothy Gale”, scria. „Ea, Care a sosit pe Aripile Vântului, i-a nimicit pe cei Răi și i-a eliberat pe Munchkinezi.”¹

Până în clipa aceea renunșasem deja la ideea că aș fi visat: îmi simțeam corpul prea greu și solid și, indiferent cât de bizar ar fi fost totul, nimic din jurul meu nu avea acea calitate lipicioasă, subacvatică specifică lucrurilor din vise. Cu toate

---

¹ Pentru a sugera vechimea anumitor texte sau denumiri, autoarea folosește, pe alocuri, un mod de a scrie cuvintele cu majusculă care era în uz la începutul secolului al XX-lea în Statele Unite ale Americii. Am optat să păstrăm această ortografiere neobișnuită (n. red.).

acestea, era, oarecum, ireal să îmi confirm cu propriii ochi adevărul: fusesem aruncată de-a dreptul într-un basm!

— Lui Dorothy tare îi mai plac statuile cu ea însăși! a spus o voce venită, parcă, de nicăieri.

Intrigată, m-am uitat în jur, să văd cine vorbise și am zărit chipul cuiva care privea în jos, spre mine, de la o fereastră aflată la cel de-al doilea etaj al unei case situate la vreo câțiva metri distanță.

— În ceea ce mă privește, trebuie să mărturisesc că m-am cam săturat de ele!

Apoi s-a auzit o bufnitură când un rucsăcel negru a aterizat lângă mine. Fără să mă gândesc, m-am întins să-l ridic.

— Nu-l atinge! a mârâit persoana necunoscută.

Am sărit înapoi și atunci am văzut-o ieșind pe o fereastră. A stat un pic atârnată de pervaz înainte să sară la pământ, aterizând ca și cum greutatea ei n-ar fi fost mare lucru. Era o față. S-a uitat în sus, la mine, cu un amestec de bănuială și curiozitate, și, când s-a ridicat în picioare, am văzut că nu avea mai mult de un metru și vreo douăzeci de centimetri, cu tot cu cizmele ei cu platformă.

Ei, păi așa mai mergea, cum să nu! În sfârșit, aveam în fața mea o munchkineză în carne și oase!

Cel puțin, eram destul de sigură că asta era. Părul făpturii era negru-albăstrui precum cerneala, ochii îi erau încercuți vârtos cu creion dermatograf și avea niște gene false nespuse de lungi și de dese, dintr-acelea cu mănunchiuri triple. Purta un ruj de vampă de culoarea vinetei și o fustă de piele. Tricoul lăsa să i se vadă tatuajele complicate de pe mâini.

Dar era scundă și se mișca mereu cu o elasticitate și o agilitate care erau prea mari pentru a fi umane. Oricum, deja eram aici de suficient timp, încât să nu mă mai mir că dădusem peste o munchkineză *goth*.

— Care-i faza? a lătrat micuța spre mine când a văzut că o măsuram din cap până-n picioare, curioasă. Ai vreo problemă cu mine sau ce?

Am simțit că îmi iau foc obrazii când mintea mi-a fugit la Madison Pendleton.

— Nu, n-am nicio problemă! Tu ai vreuna cu mine? i-am tăiat-o.

Ca să vezi: nici nu puteam să mă uit la o munchkineză fără să stârnesc cine știe ce balamuc! Oare avea de gând să mă și lovească de acum?

Nu! În loc să mă pocnească, a lăsat să-i scape un chicotit fals și și-a dat ochii peste cap.

— Ei, păi, hai să vedem! mi-a spus. Să am eu, oare, vreo problemă? Ce-ai zice să-ți spun că am *cinci mii* de probleme?

Apoi a venit direct spre mine și și-a luat rucsacul de la picioarele mele, de unde căzuse. Era plin până la refuz cu ceea ce părea a fi o întreagă garderobă de piele.

— Apropo, să știi că răspunsul e „da”! mi-a zis.

— Eu sunt Amy, i-am răspuns, sperând că asta avea să treacă drept amabilitate în Țara Munchkinezilor.

Mi-am întins și mâna, să o salut, dar ea a ignorat-o.

— Indigo! a catadicsit să se prezinte. S-a holbat la mine: E tare cool șobolanul tău, apropo! Îmi plac șobolanii. Vorbește?

M-am uitat la Star, dorindu-mi ca ea să decidă că răspunsul era „da”. Însă șoricica nu a spus nimic.

— Da’ de unde! am replicat și-am ridicat din umeri.

— Păcat! a spus și ochii i s-au îndreptat spre capul meu: Dar nu prea știi ce să zic despre păr! Ei nu-i va plăcea.

Mi-am pus mâna pe scalp și mi-am dat la o parte o șuviță care-mi cădea pe ochi.

— De ce i-ar păsa șobolanului de părul meu?

Din nou, Indigo m-a luat tare.

— Nu șobolanului, proastă ce ești! *Ei!* mi-a zis.

— Cine-i „ea”?

Indigo s-a încruntat și și-a înclinat capul într-o parte, ca și cum ar fi insinuat că sunt imbecilă.

— Hai nu, pe bune? Auzi colo: mă-ntreabă „Cine-i «ea»”! Serios?

— Nu, pe bune! i-am răspuns. Sunt nouă pe-aici. Chiar te rog să-mi spui despre cine vorbești.

— „Sunt nouă pe-aici”, m-a imitat Indigo, într-un falset chițăit, în timp ce își punea ghiozdanul în spate.

Dar, în timp ce o făcea, s-a uitat la mine. *Cu adevărat.*

— Ia stai puțin! Tu chiar nu glumești, așa-i?

Acum se holba la hainele mele. Presupun că adolescenții din Oz nu prea purtau blugi și hanorac.

— Nu! i-am confirmat, simplu. Nu sunt de pe-aici.

Vedeam, ca și cum ar fi fost filmat cu încetinitorul, cum îi pica fața, pe măsură ce își dădea seama.

— Ei, rahat! a strigat. Tu ești de pe Tărâmul Celălalt, nu? S-a uitat peste umăr, într-o parte și în cealaltă, apoi m-a întrebă, încetitor: Cum ai ajuns aici?

Nu îmi puteam da seama dacă tonul ei transmitea entuziasm sau frică.

— A fost o tor...

Dar, înainte să pot termina, am fost întreruptă de un bubuit metalic, răsunător, care venea de undeva, din depărtare.

Indigo a făcut un pas în spate.

— Știi ce? m-a întrebat și privirea i-a trecut de la o clădire la alta. Nu contează! E mai bine să nu știi nimic. De fapt, e mai bine să nu vorbesc deloc cu tine.

— De ce? m-am mirat.

Apoi și-a făcut de lucru cu rucsacul, iar pe fețișoara ei încruntată i se citea îngrijorarea.

— Cum spuneam, am deja cinci mii de probleme, plus-minus o mie. Dacă-ș fi prinsă complotând cu cineva din afară, aș ajunge la cinci mii una. Mi-ar plăcea să-ți aud povestea, dar nu merită. Hai, noroc! O să ai mare nevoie! a încheiat.

Și, zicând acestea, și-a pus iar rucsacul pe umeri și a încercat să se îndepărteze.

— Nici gând! am țipat. Lasă-mă să-ți pun câteva întrebări doar! Habar n-am ce se petrece aici.

— Dacă ai noroc, nici nu vei afla vreodată, mi-a spus, fără să se obosească să încetinească sau să se uite înapoi.

Nu puteam să las să se întâmple una ca asta! Ea se grăbea, îndreptându-se spre drum, dar picioarele mele erau mai lungi. Am fugit după ea și am apucat-o de cot.

— Hei! a strigat, sărind ca arsă și întorcându-se spre mine. Nu m-atinge!

Și-a retras mâna, dar i-am înșfăcat-o din nou, imediat. Și eu eram cu mult mai puternică.

— Lasă-mă să vin cu tine! am șoptit.

Nu știam unde mergea, dar ea reprezenta cea mai bună opțiune pe care o aveam la dispoziție. Ce fel de opțiune, nu eram prea sigură, dar aveam să aflu mai târziu.

— Promit că o să fac orice vrei tu. Jur că nu te voi face să dai de necazuri din cauza mea! Dar sunt singură aici și n-am habar ce să fac și-ncotro s-o apuc.

Și-a mușcat buza. Chestia era că îmi dădeam seama că ea era la fel de curioasă să afle mai multe despre mine pe cât eram și eu să aflu mai multe despre ea. Pricepeam că o parte din ea voia să fie înduplecată.

Dar apoi am auzit iar bubuitul acela răsunător. Mai tare, de data asta.

— Pari o persoană de treabă, a șuiertat Indigo. Și eu chiar iubesc șobolanii. Dar ia-ți nenorocitele astea de mâini de pe

mine și cară-te dracului de aici odată! Cel mai bun lucru pe care-l poți face acum e să-ți cărăbănești fundul înapoi de unde l-ai adus și să speri că nu vei mai ajunge niciodată în locu-ăsta jalnic.

— Nu știi cum să mă-ntorc acasă! i-am mărturisit.

Dar i-am dat drumul. Nu ajungeam nicăieri așa.

— Atunci se pare că și tu ai niște probleme.

Indigo și-a încrucișat brațele la piept, înfigându-și mai bine în pământ corpul scund.

— Hai pa! mi-a zis.

Sincer, începusem să cred că fata asta era cam nașpa. Dar, dacă ea chiar nu dorea să mă ajute, nu mă puteam gândi la vreo modalitate bună prin care să o silesc. Tot ce puteam face era să urmez drumul și să sper că avea să mă ducă într-un loc mai bun decât acela.

Așa că m-am îndepărtat, revenind pe faimosul drum pavat cu cărămizi galbene. Măcar aveam o idee vagă despre locul m-ar fi putut duce. Când am privit peste umăr, înapoi, am văzut că și munchkineza mică și furioasă se uita după mine.

Am trecut de statuia lui Dorothy și atunci m-am răzgândit iar.

— Spune-mi doar o singură chestie! am rugat-o, întorcându-mă.

A ridicat din umeri, dorind să-mi transmită că nu se angaja la nimic. Nu se urnise din punctul unde o lăsasem.

— În locul de unde vin eu se vorbește despre Ținutul Oz. Toată viața mea am auzit despre el. Dar aici totul pare anapoda, pe dos de cum îmi imaginam c-ar trebui să fie. Ce năpastă a dat peste tărâmul vostru?

Fața nepăsătoare a lui Indigo s-a schimonosit într-un rânjet.

— Dorothy, asta-i năpasta care-a dat peste noi, mi-a răspuns.